

Huwelijksformulier 2^e bedoeling

1 Kinderen opvoeden a) Gods wil b) onze weg

2 Kinderen krijgen a) Gods wil b) onze weg

Gemeente,

Wat is de eerste oorzaak van het huwelijk? Elkaar helpen en bijstaan in de dingen van het tijdelijke en eeuwige leven. Klopt. Wat is de tweede oorzaak? Dat man en vrouw kinderen krijgen. Dat klopt niet. Maar dat kan nog wel eens zo gezegd worden. En gedacht worden dat dat zo in het formulier staat. Maar dat staat er niet. Dat is niet de hoofdzin van de tweede oorzaak. De hoofdzin dat man en vrouw de kinderen die zij krijgen zullen opvoeden. Zullen opvoeden in de kennis en vreze Gods, tot Gods eer en tot hun zaligheid.

1 kinderen opvoeden a) Gods wil

Dus de oorzaak waarom God het huwelijk heeft ingezet is hier: opdat kinderen opgevoed zullen worden. Opdat de opvoeding plaatsvindt in de bedding van het huwelijk. Want kijk, op zich als je het puur biologisch bekijkt, hoef je om kinderen te krijgen niet getrouwd te zijn. Uit elke geslachtsgemeenschap bij vruchtbaarheid kan in principe een kind geboren worden, ook los van het huwelijk. Dus op zich is daar het huwelijk niet voor nodig. Maar waar wel het huwelijk voor nodig is in Gods oog is: opvoeden. God wil blijkbaar dat de opvoeding van kinderen plaatsvindt in de stabiele bedding van het huwelijk. Op het stevig fundament van het huwelijk. Daarom stelde God het huwelijk in: opdat er een bedding en fundament zou zijn om kinderen op te voeden.

Daarom is het waar wat iemand eens zei: het beste geschenk dat je je kinderen geven kunt is een goed huwelijk. Als je huwelijk goed is, die eerste oorzaak, dan is dat het grootste geschenk voor je kinderen.

Dat heeft er alles mee te maken dat God in Zijn Koninkrijk, in Zijn genade, gezinsgewijs werkt om zo te zeggen. God bouwt Zijn Koninkrijk in de weg van de gezinnen. Zodra God op iemand Zijn hand legt in genade, trekt Hij een eventueel gezin mee in Zijn Koninkrijk. Laat Hij dat dopen. Lijft Hij dat in in Zijn verbond, kinderen, kleinkinderen, achterkleinkinderen en nog 1000 volgende geslachten. Kijk maar rond in de kerk. Gezinsgewijs, in de lijn van de geslachten, zó werkt God in Zijn Koninkrijk. Zo werft Hij onderdanen voor koning Jezus. Zo redt. Hij zondaren van het verderf. In de weg van de gezinnen, de geslachten en dus in de weg van de opvoeding. Opvoeding is het middel voor de redding van zondaren en de uitbreiding van Zijn Koninkrijk. Jazeker, evangelisatie en zending ook. Maar zodra zending en evangelisatie vrucht dragen gaat het weer verder via de gezinnen en de opvoeding.

Daarom ligt er ook zo'n enorme roeping op vaders en moeders. Leef je zelf in de kennis en vreze Gods? Ken je zelf de Heere Jezus? Laat dat als je gaat trouwen en er kunnen kinderen komen je niet loslaten. Wij moeten onze kinderen

opvoeden in de kennis en vreze Gods. In de kennis van de Heere Jezus. Maar hoe moet dat als wij Hem niet kennen? Hoe kunnen we dan kinderen opvoeden? En toch moet het. Dat is een heilzame klem. Roep tot God. Laat die klem je roepen tot God. Te moeten en niet te kunnen. Heere, help! Dat is het gebed dat de HEERE hoort. Dat is het gebed om de Heilige Geest. En hoeveel temeer zal de hemelse Vader de Heilige Geest geven aan degenen die Hem daarom bidden?

Of brengt het je niet in de klem? Je wilt graag kinderen en je gaat ze dus ook opvoeden, maar dat je de HEERE niet kent neem je voor lief en op de koop toe. Arme kinderen. Besef je wel wat je je kinderen daarmee tekort laat komen?

Dat is ook al vroeg een hele belangrijke vraag. Als je verliefd wordt. Als je verkering wilt en krijgt en hebt. Dan gaat er heel veel door je hoofd en door je gedachten. Laat het ook dit zijn: zou deze jongen, dit meisje een goede vader, een goede moeder voor eventuele kinderen zijn? Zou dit een jongen zijn die ons kindje wil leren bidden? Zou dit een meisje zijn dat later ons kindje liefde tot de Bijbel bijbrengt? Laat dat maar een hele wezenlijke en beslissende vraag zijn. En als het antwoord 'nee' is, moet je dat kinderen niet aandoen. En dus het niet tot een huwelijk laten komen.

Want als je God kent, dan wil je dat je huwelijk tot nut zal zijn van Gods Koninkrijk. Niet alleen dat ik, wat wij, er ons goed bij voelen, maar dat ons huwelijk van nut zal zijn voor het rijk van Christus.

Maar daarmee heb je het niet in de hand, kunt u zeggen. Al je zelf de Heere mag kennen of zou mogen kennen, heb je daarmee niet de bekering en de zaligheid van je kind in de vingers. Dat klopt. Laat kinderen ouders daarom altijd biddend maken. En biddend houden. Elk kind is weer een voorwerp van gebed. Elk kleinkind is weer een voorwerp van gebed. Wat kun je het daar druk mee hebben. Als je kleinkinderen mag hebben. En elk kleinkind heeft de eigen zorgen. Elk kind, elk kleinkind is weer een voorwerp van gebed voor elke morgen en elke avond. Opdat zij allen Hem tot eer en tot hun zaligheid zullen leven.

Dat geldt ook als we vanavond terugzien. En je denkt bij jezelf: wat heb ik een spijt. Wat heb ik daar niet op gelet toen ik verliefd werd en trouwde. Wat heb ik, hebben we onze kinderen doods opgevoed, jarenlang. Er waren wat vormen en gebruiken, maar niet de kennis en vreze Gods. Of als je alleen voor de opvoeding bent komen staan. Terugzien. Dat wil brengen aan de voet van het kruis. Er is vanaf elke plaats een weg naar het kruis. En er is vanaf elke plaats een weg naar boven. Als je vooruitkijkt en je afvraagt: hoe moet het nu verder? Hoe kan het nu verder? De weg naar boven: bij Hem is raad, bij Hem is uitkomst. Altijd en overal.

b) onze weg

De tweede oorzaak is dus opdat kinderen in de kennis en vreze Gods worden opgevoed. En daarvoor heeft God het huwelijk ingezet. Opdat in het huwelijk, dus door vader en moeder de opvoeding plaats zal vinden. Dat kreeg in Israel al vrij logisch gestalte omdat men daar en toen borstvoeding gaf gedurende de eerste 3

á 4 levensjaren. En dan zodra het kind erom vroeg. Dus 3 tot 4 jaar lang was moeder haast onafscheidelijk van haar kindje. En vond er contact moeder-kind plaats. In elk geval niet verkeerdt als moeder of vader stopt met buitenshuis werken om er te zijn voor het kind.

Verder is het de roeping van vader en moeder om samen, met elkaar, het beeld te vertonen van God. Kohlbrugge zegt ergens: ouders zijn de handen van God voor ons. Ouders vertonen aan kinderen Wie en hoe God is. God, Die troost. God, Die alles van Zijn kinderen weet en proeft. God, Die Zijn kinderen verzorgt en kastijdt. God, Die weet wat Zijn kinderen nodig hebben eer zij Hem bidden. God, Die altijd bereikbaar en beschikbaar is voor Zijn kinderen. Wat niet wil zeggen dat Zijn kinderen altijd direct hun wens krijgen. Samen mag je als vader en moeder dat beeld vertonen. Zodat kinderen in hun moeder zien hoe God troost als een moeder en er voor hen is. Als ze opstaan, als ze naar bed gaan, als ze uit school komen. Zodat kinderen in hun vader zien hoe God als Vader hen kent en verzorgt en weet wat zij nodig hebben. Dat ouders een spiegel zijn van God.

Dat stelt wel voor de vraag: hoe ben je vader en moeder? Hoe moet dat als je vaak allebei afwezig bent? En kinderen worden opgevangen door vreemden. Hoe zit het met de spiegel van God? Als het kind uit school komt en zelden zijn vader of moeder er? Dat maak je niet goed met een mooi cadeau of een dure smartphone.

Dat stelt voor de vraag: wanneer geef je je kind uit handen van tijd tot tijd? Ga je het loslaten. Doe je dat al heel jong? Is dat wijs, verstandig, naar Gods bedoeling?

En als je het doet, waarvoor doe je het dan? Voor elk wissewasje, voor elke verjaardag die maar denkbaar is? Voor elk uur dat je maar kunt gaan werken? Of begin je in elk geval met de kinderoppas tijdens de kerkdienst? Daar is het wel de moeite waard voor. Andere dingen hoeven we misschien niet perse allebei naar toe. En als je het doet, aan wie geef je het dan uit handen? Aan een kinderopvang waar niet wordt gebeden en Bijbel gelezen rond het eten? Ja, we zijn echt neutraal, er is bij onze opvang voor ieder plaats, heet het. Maar geef je daar je kind aan over? Spiegel van God laten zien?

Kijk, dat vraagt al om keuzes als je nadenkt over het kopen van een huis. Laat je dat berekenen op 1 of op 2 salarissen voor de eerste 10 jaar? Daar maak je al verstrekkende keuzes. En natuurlijk komt dan ook om de hoek kijken: wat voor huis zoek je om te gaan wonen? Hoe luxe, hoe vrijstaand, of mag het ook anders zijn, minder jaloersmakend, maar wel voldoende.

Het is wel duidelijk dat God het huwelijk heeft ingezet omdat Hij wil dat in principe ouders de opvoeding doen. Vader en moeder samen opvoeden. Ja, dan kun je er ook samen van genieten. Als je ook als vader de eerste stapjes meemaakt die de kleine zet. Als je ook als vader het eerste stukje fietsen ziet dat je zoontje doet. Jazeker, dat is ook kostbaar, maar niet het kostbaarste. Het eerste is: om samen Gods beeld te vertonen.

Zo opvoeden tot Zijn eer en tot hun zaligheid. Dat voorop, dat als hoogste doel. Dat is wat anders dan veel te vertellen willen hebben over de opleiding van je kind, over zijn baan, over haar mooie huis en functie. Wat kun je als ouders soms vertellen tot je eigen eer over je kind, zelfs over de godsdienstige dingen van je kind. Maar als je echt opvoedt tot Gods eer en tot hun zaligheid dan ben je gelukkiger met een gelovig kindje dat meervoudig gehandicapt is, dan met een zoon die directeur is en veel buitenlandse reizen maakt, maar God vergeet. Dan liever een gelovig kindje met het syndroom van Down.

Want ik heb geen groter vreugde dan wanneer ik hoor dan mijn kinderen in de waarheid wandelen. Dat merken uw kinderen toch wel? En ik heb geen grote verdriet dan wanneer ik merk dat onze kinderen de HEERE vergeten. Dan merken uw kinderen toch wel?

Als we dan terugzien dan geldt: er is overal vandaan een weg naar het kruis. Als je terugziet met spijt. Tijd voorbij laten gaan, druk geweest met van alles en nog wat boven de opvoeding. Vaak afwezig geweest, letterlijk, of afwezig geweest al was ik er lichamenlijk wel. Er is overal vandaan een weg naar het kruis. En als we vooruitzien: er is overal vandaan een weg naar boven. Als we denken hoe moet het verder in ons gezin en met onze kinderen? Er is een weg naar Boven. Bij Hem is raad, bij Hem is uitkomst.

2 kinderen krijgen a) Gods wil

Dat is dus de tweede reden waarom God het huwelijk gaf: voor de opvoeding van kinderen. En van daaruit valt er ook licht op het krijgen van kinderen. In elk geval dat het krijgen van kinderen iets heel moois is: geschenk van God en middel om Zijn Koninkrijk uit te breiden van nut te zijn. En heel verantwoordelijk. Vanwege het belang en de roeping van de opvoeding. Heel mooi en heel verantwoordelijk.

Kinderen krijgen. Daar valt zo licht op. Ander licht dan in onze samenleving. Dit is wel een punt waarin de geest van de tijd om ons heen waait. Die is hoofdzakelijk zo dat je al van tevoren weet hoeveel kinderen je wilt. En bij de meesten is dat 2 of hooguit 3. De laatste jaren is de vrouw steeds ouder als ze het eerste kindje krijgt. In 1970 was dat nog 24 jaar, nu is dat 29 of 30 jaar. En dan de 2 of 3 kinderen die je wenst, kort achter elkaar dan ben je zo kort mogelijk uit de running en mis je zo weinig mogelijk van het leven. Dat is het ideale plaatje anno 2017. Je zou er zomaar door beïnvloed en geïnfecteerd kunnen worden....

Als je de HEERE kent, dan verlang je om naar Gods wil te handelen. Dan wil je weten wat Zijn wil is, welke weg in Zijn gunst is. HEERE, we willen alleen kinderen, als het in Uw gunst is, en we willen zoveel kinderen als in Uw gunst is.

Kinderen krijgen. Krijgen ja, dat is het eerste Bijbelse gegeven. Kinderen krijg je en dat betekent dat het je ook niet gegeven kan worden. Dat je het niet voor het zeggen hebt en zelf kunt maken. God opent de baarmoeder en God sluit de baarmoeder. Daarmee is het huwelijk nog steeds volwaardig. De eerste

bedoeling kan voluit tot zijn recht komen: elkaar helpen en bijstaan in alle dingen. Maar dat neemt het verdriet niet weg. Als zoiets moois en wezenlijks als de kinderzegen niet gegeven word. Dan moet de HEERE wel iets bijzonders met je voorhebben. Als je je kind iets heel moois toch niet geeft, dan heb je daar iets bijzonders mee voor.

En dan komt er een spannende tijd. Hoever ga je? Met onderzoeken, behandelingen, kunstmatige bevruchting, reageerbuisbevruchting. Er ligt een absolute grens daar waar embryo's gedood worden of zaad van een derde wordt ingebracht. Maar daarvóór is het heel persoonlijk en gezamenlijk met God hoever je gaat. En of je dan open staat voor pleegzorg of adoptie. Dit is persoonlijk en gezamenlijk met God. Er komt geen briefje uit de hemel.

Als je wel vruchtbaar mag zijn sta je ook voor hele beslissingen. Staan we open voor de kinderzegen? Dat zijn beslissingen, over nieuw leven of niet, over nieuw leven met eeuwige toekomst. Dat is in elk geval belangrijker dan de kleur van het bankstel en de inrichting van de kamer. Dat mag ook blijken uit de ernst waarmee je erover je bezint.

Want ja, er komt geen briefje uit de hemel. Dat zou makkelijk zijn. Maar gelukkig geeft God dat niet. Want dan zou ik gauw klaar zijn en aan dat briefje genoeg hebben. Maar God heeft zo graag dat ik niet een briefje zoek, maar Hem Zelf. En dat ik gedurig Zijn Aangezicht zoek en de Bijbel open heb en me bezin en vraag naar Zijn gunst. Gelukkig geeft God geen briefje uit de hemel. Dan zou ik zo gauw de omgang met Hem kunnen missen. Dat speelt dan veel breder dan alleen rond kinderen krijgen. Wat voor beroep, welke jongen, welk meisje, wat ik precies mag op zondag en op zaterdagavond, waar ik precies mijn vrije tijd aan mag geven. Nee, in plaats van een briefje uit de hemel zegt God: zoek Mijn Aangezicht. En in de omgang met Mij geef Ik Mij wil prijs, laat Ik Mijn gunst merken waar die heen gaat.

Ja, je moet wel de HEERE kennen. Om Zijn gunst op te kunnen vangen, om echt de weg te kunnen vinden die Hij wijst, moet je wel de HEERE kennen. Wat een klem: wij moeten keuzes maken rond de kinderzegen, maar ik ken U niet. Wij moeten een weg gaan, maar wij kunnen niet weten welke, leer ons U kennen.

Dan weet je het niet tevoren. Wij willen 2 kinderen, 4, 8. Nee, dat zal God van stap tot stap duidelijk maken. Van kind tot kind bekend maken. En daarbij is heel wezenlijk aan de ene kant die hoge plaats van de kinderzegen: tot nut van Zijn Koninkrijk. Dan kom je niet tot een minimaal aantal kinderen. Zoals in onze tijd. Twee of drie en dat weten we van tevoren al. Dat hebben wij al van tevoren uitgemaakt. Maar aan de andere kant zien we dat kinderen krijgen de tweede bedoeling is. De eerste is: elkaar helpen en bijstaan in alle dingen. Dus: elkaars welzijn zoeken staan bovenaan. De kinderzegen hoeft niet ten koste te gaan, dat vraagt God niet, van het welzijn van vrouw of/en man. Lichamelijk, psychisch, geestelijk. Binnen het welzijn van man en vrouw is er de roeping om kinderen voor te brengen. Dat is niet hetzelfde als de makkelijkste weg kiezen die we het fijnste vinden. Maar wel dat het goed kan zijn om even aan elkaar te

wennen als je net getrouwd bent, om na een bevalling een tijdje rust te gunnen aan lichaam en geest. Dus God vraagt niet een maximaal aantal kinderen: zoveel mogelijk als biologisch haalbaar is. Maar optimaal: zoveel als mogelijk is, om verantwoord en christelijk op te voeden.

Spelen daarbij financiën een rol? Ja, maar het hangt er maar net van af welk niveau je hebben en bieden wilt. Waar heb je wel geld voor over en aan uitgegeven? Daar moet je wel heel eerlijk in zijn voor Gods Aangezicht. Vader heeft zijn dure verzameling miniatuurautootjes aangeschaft en zegt: nee, voor en kind hebben we geen financiële ruimte meer. Voor Gods Aangezicht?

Spelen je gaven en talenten daarbij een rol? Jazeker. Maar vraag je wel af hoe doorslaggevend dat mag en moet zijn. Is de kinderzegen niet een grondlijn van de schepping voor het huwelijk? En moeten je gaven en talenten altijd dmv een opleiding en betaald werk in gezet en ontplooid worden?

Zo steeds weer voor Gods Aangezicht. Na elk kind weer samen voor Gods Aangezicht zoeken naar Zijn weg en Zijn gunst. En gaandeweg zal blijken waar God de grens legt. Dat kan na 1 kind zijn, of na 2 of 3, of na 5 of 10 of meer. Dat laten we over aan elk echtpaar samen met God. Daar spreken wij geen oordeel over uit over anderen.

Terugzien kan een terugzien zijn met pijn. Met spijt. Wat zijn we ondoordacht geweest en wat hebben we vlotjes beslissingen genomen. Wat hebben bijkomende argumenten zwaar laten wegen. Van elke plaats is er een weg naar het kruis. En vooruitziend is er altijd een weg naar Boven. Om verder te gaan vanaf de situatie waar je bent in Gods weg.

b) onze weg

En als je dan de overtuiging hebt, voor Gods Aangezicht, dat het goed is om nu niet, even niet, open te staan voor de kinderzegen, komt de volgende vraag: periodiek onthouding of voorbehoedsmiddelen? Ook dat kan en mag natuurlijk niet buiten de HEERE om.

Want als je de HEERE kent wil je naar Zijn wil handelen. Wil je weten wanneer je handelt in Zijn gunst en met Zijn goedkeuring. Ja, wat zou je in de hemel moeten doen, hoe zou je het daar uit kunnen houden als Gods wil niet je grote liefde en verlangen is?

Als je Hem dan ook maar kent! Weer die klem: wij moeten kiezen, maar wij kunnen niet. Wij moeten vrede met U ervaren, maar wij kennen U niet. HEERE, help, red, verlos! Hoe vaak wil de HEERE je niet in de klem brengen om je maar te laten roepen tot Hem? Zou je dan steeds die klemmen omzeilen en je los van God proberen staande te houden?

In elk geval een beslissing die belangrijker is dan je bankstel en de inrichting van je kamer. En er komt geen briefje uit de hemel wat je doen moet. Je leest er over, je praat over, je bidt ervoor. Je bent er niet zo gauw mee klaar: nou ja zeg, waarom ga je moeilijk doen met periodieke onthouding als er ook een pil is, da's

makkelijk zat. Maar ook niet: ik wil als vrouw die hormonen niet in mijn lijf, dus ik heb dat al uitgemaakt en hij heeft er zich maar in te schikken dat we periodieke onthouding doen. Nee, zo gauw ben je daar niet mee klaar. Er stonden pas enkele artikelen in het RD van ds Klaassen en mevr Hoek hierover.

Nou, die lees je allicht eens erop na. En, dat hoop ik, je zou het je ouders eens kunnen vragen: pa, ma hoe hebt u dat gedaan, hoe doet u dat? Ik hoop dat dat lijden kan en een goed gesprek mag geven.

Kijk, periodieke onthouding heeft voor dat het de scheppingsorde in stand laat. Daar niet in ingrijpt. En dat het zelfbeheersing vraagt. En dat je daarom weer verlangt om het te kunnen stoppen en weer wel voor de kinderzegen open te staan. Want ja, met voorbehoedsmiddelen kun je wel makkelijker nog een tijdje doorgaan. En de Heere heeft een zeker verband gelegd tussen geslachtsgemeenschap en de mogelijkheid om kinderen te kunnen krijgen. Kun je daar niet te makkelijk de schaar in zetten en dat loskoppelen? Het is nu eenmaal zo als je vruchtbaar mag zijn dat je bij geslachtsgemeenschap kinderen zou kunnen krijgen. Daar hoeft je niets extra's voor te doen, bijv elkaars linkerteen aanraken. Nee, in principe kun je dan de kinderzegen ontvangen, en je moet wat doen om dat te voorkomen. Als je dat dan maar niet te makkelijk doet.

Maar als je dan voor periodieke onthouding wilt kiezen, voor Gods Aangezicht geldt wel: je moet er samen achter staan en samen voor gaan om in andere tijden wel geslachtsgemeenschap te kunnen hebben. Anders moet je toch aan voorbehoedsmiddelen denken, uiteraard niet-abortieve! Het moet niet teveel vragen van één van beiden aan zelfbeheersing. Stel je voor dat er ook nog ziekte in het geding is. Of dat de man voor zijn werk door de weeks van huis is vaak.

Samen denkend, pratend, biddend, in je verkeringstijd! Zodat je weet welke weg jullie voor Gods Aangezicht kunnen en mogen gaan. Want dat wil je weten als de HEERE kent: gaan wij onder Uw gunst?

Als je terugziet is er altijd een weg naar het kruis. Vanuit elk verleden is er een weg naar het kruis. En als je vooruitziet is er altijd een weg naar boven. Bij Hem is raad en uitkomst om van nu voortaan voor Zijn Aangezicht te leven.

Wat is het nodig gemeente, dat er gebed is voor elkaar. Van getrouwden voor ongetrouwden en van ongetrouwden voor getrouwden. Van zij die kinderen kregen voor hen die geen kinderen kregen en van hen die geen kinderen kregen voor hen die kinderen kregen en kunnen krijgen. Van ouders voor hun kinderen en kinderen en jongeren voor je ouders. Van grootouders voor heel de gemeente en van heel de gemeente voor grootouders. Zou dat de gemeente niet tot zegen zijn?

Amen